

anta luba minna, kuhu ta tahaks. Need sõ-
numed ei rõmestanud teda sugugi. Nuttes
korjas ta oma hilbud koku. Kuhu pidi ta
nüüd kaa pöörama? Et see olnud nõnda, kõik
rahvas pidid teda wargaks lugema, ja kes kül-
wotab warga oma peresse? Wangihoidja ja
tema naene uskusid ommeti, et waene Leenake
oli ilmasüüta. Need andsid temale rublatüki
teele kaasa ja weel ühe kirja wangihoidja ämma-
käte, kes eemal kõrwe pool elas, kas ta ehk
sealt mõiks teenistust leida. Beena tänas neid
wesiiste silmadega ja läks kõrwe poole. Seal
toimetati temale üks teenistus, ja tema tegi
oma tööd truusiiste ja auusaiste, et ta kül ifa
oli kurb ja nukk; aga leiwawanemad olid te-
maga wääga rahul.

Peetri onu oli jälle oma lindudega kotu ära,
ja Tuhhan wiis teda nüüd wiimist korda sinna.
Wanamees oli seitsekümmend kolm aastat wana,
ja oma wiisi ifa weel priiske, et mitu luges
teda wast mõne kuelümne aastaseks. Aga te-
ma surma tund oli ligi.

Sai Peeter neli nädalat kotu ära olnud,

siis seisis ühel laupäawa õhtul Tiirik Turb
oma ukse ees ja wahtis üht ratsa sõitjat, kes
tõttas alewiisse. Mees istus ühe musta ruuna
seljas, ja see oli üle ja üle walges wahuš.
Tiiriku ete jäi mees pidama ja kuulas, kus
Kure Peetri maja pidi olema. Tiirik mõistis
kohe, et wanamehega pidi ise lugu olema,
jooksis mehe jure teda saatma, aga palus rää-
kida kuidas Peetriga lugu on, sest ta ise on
tema ligem sugulane.

Wööras jutustas siis ka temale, et Peeter
eile, reede, lõuna järele jäänud haigeks ja ol-
nud halwatud, ja nüüd wõimatu maas.

Tiirik näitas temale Peetri maja ja jook-
sis nagu meeletu koku. Kodu ta ei rääkinud
kellelegi sõna, waid heitis magama. Tema aiwa
arwas seda ja teist, et kõige õõ otsa temale ei
tulnud und silmi.

Kül kohkusid wana Triinu ja Tuhhan neid
haledaid sõnumid kuuldes, ja Tuhhan tõttas
kohe ratsa oma kallist peremeest ja kaswatajat
waatama. Teisel pääwal oli pühapäaw. Kurb
Triinu läks kiriku oma hingele jahutamist ot-